

ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 5 KATOWICE, DNIA 28 LUTEGO 1946

Poz. TREŚĆ: Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

59
ZARZĄDZENIE
PREZYDIUM KRAJOWEJ RADY NARODOWEJ
z dnia 16. listopada 1945 r.
o uchyleniu stanu wojennego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 320 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Art. 1. Na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 8 i ust. 2 ustawy z dnia 11. września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 22) w brzmieniu ustawy z dnia 31. grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 98) uchyla się na obszarze całego Państwa stan wojenny, wprowadzony zarządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 544).

Art. 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
I Zastępca Prezydenta Krajowej Rady Narodowej:
Stanisław Szwalbe
II Zastępca Prezydenta Krajowej Rady Narodowej:
Stanisław Grabski
Członkowie Prezydium Krajowej Rady Narodowej:
Michał Żymierski, Marszałek Polski
Wacław Barcikowski
Roman Zambrowski

60
DEKRET
z dnia 10 listopada 1945 r.
o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311 z dnia 16 grudnia 1945 r.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczania biletów skarbowych. Ogólna suma każdoczesnie znajdujących się w obiegu biletów skarbowych, wypuszczonych na podstawie dekretu niniejszego, nie może przekraczać 3 miliardów złotych.

Art. 2. Wysokość oprocentowania biletów skarbowych oraz wszelkie inne warunki emisyi, w szczególności wysokość odcinków, terminy wypuszczenia i płatności biletów skarbowych ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Art. 3. Bilety skarbowe będą przyjmowane według ich wartości bieżącej przez kasy państwowe na spłatę wszelkich należności Skarbu Państwa z tym wszakże, że należność regulowana biletami skarbowymi nie może być mniejsza od wartości bieżącej biletów skarbowych, którymi dokonywana jest wpłata.

Art. 4. Bilety skarbowe mają wszelkie prawa papierów pupilarnych.

Art. 5. Obowiązek spłaty biletu skarbowego wygasa z upływem 5 lat od dnia jego płatności.

Art. 6. Bilety skarbowe nie podlegają działaniu ustawy z dnia 26. lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 406).

Art. 7. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Skarbu: Leon Kurowski

61.
DEKRET
z dnia 16 listopada 1945 r.
o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312 z dnia 16. grudnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Minisrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Podwyższa się dziesięciokrotnie przewidziane w wydanych przed dniem 5 września 1939 r. przepisach prawa materialnego i formalnego grzywny, kary pieniężne, kary porządkowe i nawiązki, oznaczone stałą kwotą pieniężną, oraz górną granicę grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek, oznaczonych w określonej kwocie pieniężnej, niezależnie od tego czy do ich wymierzania powołane są władze sądowe czy władze administracyjne.

Art. 2. Podwyższa się również dziesięciokrotnie górną granicę grzywien, kar pieniężnych i kar porządkowych, od której zawisły jest: rodzaj czynu karalnego (występek lub wykroczenie), właściwość władzy administracyjnej do orzekania za takie czyny oraz uprawnienie tej władzy do nakładania grzywny (kary pieniężnej) w drodze nakazu karnego.

Art. 3. Przepis art. 1 stosuje się odpowiednio do współczynnika zamiany grzywien, kar pieniężnych lub kar porządkowych na kary pozbawienia wolności.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu i Administracji Publicznej oraz innym Ministrom każdemu w jego zakresie działania.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie 10 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Min. Administr. Publicznej: Władysław Kiernik

62.

DEKRET

z dnia 28. listopada 1945 r.

o przejęciu niektórych nieruchomości ziemskich na cele reformy rolnej i osadnictwa

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 321 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Na cele reformy rolnej oraz osadnictwa mogą być przejęte następujące nieruchomości ziemskie niepodpadające pod działanie dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13):

1. pozostałe po osobach przesiedlających się do Związku Socjalistycznych Republik Rad;
2. które w związku z wojną lub okupacją zostały przeznaczone na specjalne cele ze zmianą rodzaju użytkowania (poligony, lotniska, zalesienie, drogi itp.), jeżeli utrzymanie tego rodzaju użytkowania nie leży w interesie Państwa;
3. wszelkie nieruchomości ziemskie za zgodą właściciela;
4. wszelkie nieruchomości ziemskie, które w toku przeprowadzania reformy rolnej zostały w terminie do dnia 1 sierpnia 1945 r. faktycznie rozparcelowane.

Art. 2. (1) Właścicielom, których nieruchomości ziemskie zostały przejęte w myśl art. 1 pkt 2, 3, 4, przysługuje tytułem ekwiwalentu prawo otrzymania nieruchomości ziemskiej o równej wartości i jakości.

(2) Oszacowanie nieruchomości ziemskich, wymienionych w ust. (1) nastąpi na podstawie instrukcji, którą wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Przejęcie nieruchomości ziemskich, wymienionych w art. 1, nastąpi na podstawie zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Zarządzenie to co do nieruchomości, wymienionych w art. 1 pkt 1 i 2, wydane będzie w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Art. 4. Obciążenia nieruchomości ziemskich, wymienionych w art. 1 pkt 2, 3, 4, ujawnione w księgach hipotecznych (gruntowych), zostają przeniesione z prawem pierwszeństwa hipotecznego na nieruchomości ziemskie, które będą przyznane tytułem ekwiwalentu.

Art. 5. Nieruchomości ziemskie, przejęte w myśl art. 1, przechodzą na własność Skarbu Państwa na rzecz Państwowego Funduszu Ziemi i będą przydzielone w trybie przewidzianym w dekrecie z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13).

Art. 6. Deklaracje właścicieli nieruchomości ziemskich, wymienione w art. 1 pkt 3, nie wymagają formy aktu notarialnego.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Roln. i Ref. Rolnych: Stanisław Bieniek

63.

DEKRET

z dnia 30 listopada 1945 r.

o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 324 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Językiem państwowym Rzeczypospolitej Polskiej jest język polski.

W języku państwowym urzędują wszystkie rządowe i samorządowe władze i urzędy administracyjne.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i interesowanym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

1) ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 724),

2) ustawa śląska z dnia 16 lipca 1937 r. o języku państwowym władz i urzędów administracyjnych (Dz. U. Śl. Nr 14, poz. 32),

oraz wszelkie przepisy w zakresie objętym niniejszym dekretem.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
wz. Prezes Rady Ministrów: Władysław Gomułka

64.

DEKRET

z dnia 30 listopada 1945 r.

o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydent Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przemysł gastronomiczny wolno prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji.

Art. 2. Przemysł gastronomiczny obejmuje w szczególności: restauracje, bary, bufety, paszteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, stołówki, jadłodajnie.

Art. 3. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Handlu określi warunki udzielania koncesji, władze powołane do ich udzielania oraz tryb postępowania, tudzież przepisy w sprawie rozmieszczenia i prowadzenia przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego.

Przepisy te mogą zobowiązywać osoby trudniące się przemysłem gastronomicznym do składania władzy wyznaczonej przez Ministra Aprowizacji i Handlu cenników do zatwierdzenia.

Art. 4. Osoby, które dotychczas prowadzą przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego, obowiązane są w ciągu dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, przewidzianego w art. 3, wystąpić do właściwej władzy o udzielenie koncesji.

Art. 5. Prowadzący przemysł gastronomiczny z naruszeniem przepisów niniejszego dekretu lub przepisów rozporządzeń wydanych w jego wykonaniu podlega ukaraniu według przepisów prawa przemysłowego.

Art. 6. Przedsiębiorstwo przemysłu gastronomicznego ulega przymusowemu zamknięciu w wypadkach:

a) prowadzenia go bez uzyskania koncesji,
b) niedopełnienia obowiązku przewidzianego w przepisie art. 4,
c) prawomocnego odmówienia koncesji, żądanej na zasadzie przepisu art. 4.

W przypadkach przewidzianych pod lit. a) i b) przymusowe zamknięcie następuje niezwłocznie, w przypadku zaś przewidzianym pod lit. c) — z upływem jednego miesiąca od dnia doręczenia prawomocnej decyzji odmownej.

Art. 7. Do przemysłu gastronomicznego stosuje się przepisy prawa przemysłowego, jeżeli dekret niniejszy nie stanowi inaczej.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Aprowizacji i Handlu.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Aprow. i Handlu: Jerzy Sztachelski

65.

DEKRET

z dnia 30. listopada 1945 r.

o zniesieniu Związku Rewizyjnego Samorządu Terytorialnego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 323 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uchyla się rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o Związku Rewizyjnym Samorządu Terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 847).

Art. 2. Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozporządzenia ureguluje sprawy, związane z likwidacją Związku Rewizyjnego Samorządu Terytorialnego.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 4. Dekret nniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Min. Administr. Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

66.

DEKRET

z dnia 30. listopada 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 315 z dnia 16 grudnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r, o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 700) zmienionym: ustawą z dnia 27 lutego 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 136), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 74 poz. 665), art. 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27. listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 531) oraz dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Wszelki cukier buraczany i trzcinowy oraz cukier o tym samym składzie chemicznym, tak wyrobiony w kraju, jak i przywieziony z zagranicy, podlega podatkowi spożywczemu".

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Podatek spożywczy od cukru wynosi 500 zł od 100 kg wagi netto.

Od cukru w głowach, kostkach i kawałkach pobiera się dodatek do podatku spożywczego w wysokości 10% tego podatku. Do tego dodatku stosuje się przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące podatku spożywczego od cukru.

Przedsiębiorcy cukrowni obowiązani są wykazywać w księgach kontroli osobno cukier w głowach, kostkach i kawałkach, osobno zaś wszelki inny cukier.

Podatek spożywczy od cukru w głowach, kostkach i kawałkach, opakowanego w drobne paczki papierowe, pobiera się od wagi brutto łącznie z papierem i sznurem.

Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania określonej w ust. 1 stopy podatku spożywczego od cukru".

3) art. 3, 4 i 5 uchyla się;

4) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Do uiszczenia podatku od cukru, wyrobionego w kraju, obowiązany jest wytwórca lub przedsiębiorca wolnego składu. Przy przywozie cukru z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, uprawniona do rozporządzenia towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych, przyczym obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili odprawy celnej";

5) w art. 10 dodaje się zdanie następujące:

„Przepisu tego nie stosuje się w przypadku, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze";

6) w art. 11 ust. 3 skreśla się wyrazy „lub W. M. Gdańska";

7) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Ściągnięcie nieuiszczonego w terminie podatku od cukru wraz z odsetkami od zaległości następuje w trybie administracyjnym przez władze skarbowe w drodze zajęcia i sprzedaży znajdujących się w cukrowni zapasów gotowego cukru, bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich, oraz w drodze zajęcia i sprzedaży wszelkiego innego majątku przedsiębiorcy, obowiązanego do uiszczenia podatku.

Minister Skarbu upoważniony jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu podatku od cukru";

8) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13 Prawo żądania zwrotu podatku nienależnie pobranego przedawnia się z upływem 1 roku, licząc od dnia uiszczenia podatku.

Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się z upływem 5 ciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową w celu ściągnięcia należności podatku wymierzonego lub zatajonego";

9) po art. 13 dodaje się nowy nagłówek o brzmieniu: „Właściwość władzy".

10) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Orzekanie o należności z tytułu podatku od cukru i wymiar tego podatku należy do właściwości władz skarbowych".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 700) wraz z późniejszymi zmianami, z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów oraz z uwzględnieniem przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 12 listopada 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
wz. Prezes Rady Ministrów: Władysław Gomułka
wz. Minister Skarbu: Leon Kurowski

67.

DEKRET

z dnia 7 grudnia 1945 r.

o wykonywaniu praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 337 z dnia 28. grudnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Za praktykę lekarsko-weterynaryjną w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się wykonywanie czynności, polegających na rozpoznawaniu, leczeniu i zwalczaniu chorób zwierzęcych, zapobieganiu szerzenia się chorób zwierzęcych, wydawanie orzeczeń lekarsko-weterynaryjnych, trzebienie zwierząt oraz badanie zwierząt rzeźnych, mięsa i innych artykułów żywności pochodzenia zwierzęcego.

Art. 2. Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarsko-weterynaryjnej należy do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. 1) Prawo stałego wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej mają osoby, które:

a) są obywatelami Państwa Polskiego,

b) posiadają dyplom lekarza weterynarii, wydany lub uznany przez jedną z państwowych wyższych uczelni w Państwie Polskim,

c) są zapisane na listę członków izby lekarsko-weterynaryjnej.

2) Równoznaczne z dyplomami lekarsko-weterynaryjnymi, wydanymi lub uznanymi przez uniwersytety polskie są:

a) dyplom lekarza weterynaryjnego wydany lub uznany przez uniwersytety dawnego państwa austro-węgierskiego przed dniem 1 listopada 1918 r.

b) dyplom uprawniający do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na terytorium Rzeszy Niemieckiej i wydany przed dniem 27 grudnia 1918 r.

c) dyplom doktora medycyny weterynaryjnej lub lekarza weterynaryjnego wydany lub uznany przez uniwersytety dawnego państwa rosyjskiego przed dniem 27 listopada 1917 r.,

d) dyplom zagraniczny uprawniający do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na zasadzie zezwolenia udzielonego przez b. Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego,

e) dyplom zagraniczny, uzyskany na uznanej za równorzędną przez Ministra Oświaty w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych wyższej uczelni w zakresie nauk weterynaryjnych, bez obowiązku ponownego składania egzaminów.

Art. 4. 1) Prawo czasowego wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej mogą otrzymać osoby:

a) powołane przez władze państwowe z zagranicy na profesorów wydziałów weterynaryjnych uniwersytetów polskich, a to na czas, przez jaki pozostają na swych stanowiskach uniwersyteckich,

b) nie będące w możności niezwłocznie wykazać się dowodami, iż posiadają wszystkie warunki wymagane w art. 3, jeżeli poczyniły u odpowiednich władz starania celem usunięcia braków z warunkiem dopełnienia tych braków w określonym terminie,

c) nie posiadające jeszcze obywatelstwa polskiego, a posiadające inne warunki określone w art. 3, jeżeli poczyniły u odpowiednich władz starania celem uzyskania tego obywatelstwa,

d) które wskutek poślubienia cudzoziemca utraciły obywatelstwo polskie, a posiadają wszystkie inne warunki do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w rozumieniu niniejszego dekretu.

2) Przyznawanie prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w przypadkach przewidzianych w ust. 1) należy do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych; w przypadkach określonych w ust. 1) punkt b), c) i d) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych udziela zezwolenia po uprzednim zasięgnięciu opinii izby lekarsko-weterynaryjnej.

Art. 5. Prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej nie mogą uzyskać, a już posiadane tracą z mocy samego prawa osoby sądownie pozbawione praw publicznych i obywatelskich praw honorowych — do czasu odzyskania tych praw oraz osoby, które utraciły obywatelstwo polskie z wyjątkiem przypadku określonego w art. 4 ust. 1) lit. d).

Art. 6. 1) Prawo używania tytułu „lekarz weterynaryjny" przysługuje wyłącznie osobom posiadającym prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na zasadzie przepisów niniejszego dekretu.

2) Przepisy niniejszego dekretu nie naruszają w niczym uprawnień do używania tytułów uzyskanych na podstawie innych przepisów prawnych.

Art. 7. 1) Używanie obok tytułu „lekarz weterynaryjny" innych tytułów nie uznawanych w Państwie Polskim, a mogących wywołać błędne mniemanie o szczególnym uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej, jest wzbronione.

2) Warunki otrzymania tytułu specjalisty w ściśle określonych dziedzinach lecznictwa zwierząt lub w dziedzinie nadzoru nad artykułami żywności pochodzenia zwierzęcego oraz przepisy co do praw jego używania ustala rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Oświaty po wysłuchaniu opinii Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Art. 8. Lekarz weterynaryjny może być pozbawiony prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na stałe lub na określony okres czasu:

a) wyrokiem sądu powszechnego lub wojskowego,

b) wyrokiem sądu dyscyplinarnego izby lekarsko-weterynaryjnej, zatwierdzonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 9. Dla uzyskania prawa wykonywania innego zajęcia obok zawodu lekarza weterynaryjnego należy uzyskać zezwolenie właściwej izby lekarsko-weterynaryjnej.

Art. 10. Lekarz weterynaryjny może wydawać świadectwo stanu zdrowia oraz śmierci zwierzęcia tylko na podstawie bezpośrednio dokonanego badania przeprowadzonego osobiście.

Art. 11. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określi w drodze rozporządzenia:

a) warunki jakie winien wypełnić lekarz weterynaryjny przed przystąpieniem do wykonywania praktyki i w razie jej zaprzestania;

b) warunki od których zależy prawo wykonywania praktyki poza obszarem izby lekarsko-weterynaryjnej, na której listę lekarz weterynaryjny jest wpisany;

c) warunki dopuszczenia do wykonywania czynności lekarsko-weterynaryjnych na obszarze Państwa osób, nie będących obywatelami polskimi, a w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej po uprzednim wysłuchaniu opinii Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — warunki, zasady i tryb powoływania lekarzy weterynaryjnych do państwowej służby weterynaryjnej, normy pracy, zaopatrzenia na wypadek choroby lub niezdolności do pracy lekarza powołanego do tej służby oraz normy odszkodowania dla rodziny lekarza weterynaryjnego w razie jego śmierci, spowodowanej czynnościami zawodowymi, do których został powołany.

Art. 12. 1) Winni wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej wbrew przepisom dekretu niniejszego oraz rozporządzeń na jego podstawie wydanych — podlegają karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 30.000 zł lub jednej z tych kar, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

2) W razie niemożności ściągnięcia grzywny władza orzekająca oznacza karę aresztu zastępczego, jednak nie ponad 4 tygodnie.

3) Do orzekania powołane są władze administracji ogólnej.

Art. 13. Uprawnienia wynikające z art. 7 Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministrem Oświaty przekazać izbom lekarsko-weterynaryjnym.

Art. 14. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych ustali, w jakim zakresie i pod jakimi warunkami uprawnione są do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej osoby:

a) posiadające świadectwa felczerów weterynaryjnych, uzyskane na zasadzie przepisów odpowiednich ustaw obowiązujących w dawnym państwie rosyjskim do dnia 27 listopada 1917 r.,

b) posiadające świadectwa weterynaryjnych felczerów wojskowych, wyszkolonych w czasie odbywania służby wojskowej w Wojsku Polskim,

c) posiadające świadectwa oglądaczy mięsa.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 8 czerwca 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zarobkowego leczenia i trzebienia zwierząt przez osoby nie posiadające dyplomu lekarza weterynaryjnego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 614) oraz wszelkie inne przepisy, wydane w przedmiotach, unormowanych niniejszym dekretem.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Roln. i Ref. Roln.: Stanisław Mikołajczyk

68.
ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW
wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 3 grudnia 1945 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 26 lutego 1926 r. do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 326 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 46, poz. 454) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 26 lutego 1926 r. w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Reform Rolnych do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz 203), zmienionym rozporządzeniem z dnia 14 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 364) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Powołuje się komisję egzaminacyjną w Warszawie, do której zadań należy stwierdzanie praktycznej znajomości zawodu przez kandydatów na mierniczych przysięgłych“;

2) § 4 skreśla się,

3) § 23 otrzymuje brzmienie:
„§ 23. Opłata za egzamin w pełnym zakresie art. 4 lit. a) i b) ustawy o mierniczych przysięgłych wynosi 1500 zł, za egzamin zaś w zakresie art. 4 lit. b) — 500 zł“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Rolnictwa i Ref. Roln.: Stanisław Bieniek
Minister Oświaty: Czesław Wycech

69.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 21. listopada 1945 r.

w sprawie wprowadzenia przyspieszonego postępowania karno-administracyjnego co do niektórych wykroczeń, określonych w ustawie o szkodnictwie leśnym i polnym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 327 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na obszarze całego Państwa przyspieszone postępowanie karno-administracyjne w sprawach o wykroczenia określone w części i rozdziale II (szkodnictwo leśne) ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 224).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 30 listopada 1946 r.

Min. Administr. Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

70.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 23 listopada 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Odbudowy o sposobie ujawniania w księgach hipotecznych prawa zabudowy i praw rzeczowych na tym prawie.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr.57, poz. 330 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 1 ust. (4) dekretu z dnia 26 października 1945 r. o prawie zabudowy (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 280) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy dla obszaru mocy obowiązującej Kodeksu Napoleona i Tomu X cz. 1 Zwodu Praw.

§ 1. Dla każdego ustanowionego prawa zabudowy należy założyć nową księgę hipoteczną.

§ 2. W dziale pierwszym tej księgi należy uwidocznić obszar, położenie i granice gruntu, na którym ustanowiono prawo zabudowy oraz rodzaj i rozmiar budynku ze wskazaniem numeru dotychczasowej księgi hipotecznej nieruchomości gruntowej, na której prawo zabudowy zostało ustanowione. W dziale drugim należy podać imię i nazwisko nabywcy prawa zabudowy, a w dziale trzecim — istotne warunki umowy o ustanowieniu prawa zabudowy.

Poza tym do wpisów w tej księdze stosuje się obowiązujące przepisy.

§ 3. Ustanowienie prawa zabudowy należy uwidocznić w dziale trzecim dotychczasowej księgi hipotecznej nieruchomości gruntowej, na której ustanowione zostało prawo zabudowy, przy czym we wpisie należy powołać akt notarialny, na podstawie którego ustanowione zostało prawo zabudowy oraz numer księgi hipotecznej, założonej dla tego prawa.

II. Przepisy dla obszaru mocy obowiązującej kodeksu cywilnego austriackiego.

§ 4. Dla każdego ustanawianego prawa zabudowy, stanowiącego przedmiot odrębnej własności, należy założyć nowy wykaz hipoteczny.

§ 5. Na karcie stanu majątkowego (karta A) należy zamieścić napis: „Wykaz prawa zabudowy, ustanowionego na nieruchomości . . . . . liczba wykazu hipotecznego . . . . gminy katastralnej“. W oddziale pierwszym należy uwidocznić obszar, położenie i granice gruntu, na którym ustanowiono prawo zabudowy oraz rodzaj i rozmiar budynku a nadto istotne warunki umowy o ustanowieniu prawa zabudowy.

Na karcie własności (karta B) należy wymienić imię i nazwisko nabywcy prawa zabudowy.

Poza tym do wpisów w tym wykazie stosuje się obowiązujące przepisy.

§ 6. Ustanowienie prawa zabudowy należy uwidocznić w karcie ciężarów (karta C) dotychczasowego wykazu hipotecznego nieruchomości gruntowej, na której ustanowione zostało prawo zabudowy, przy czym we wpisie należy powołać akt notarialny, na podstawie którego ustanowione zostało prawo zabudowy, oraz wykaz hipoteczny założony dla tego prawa.

III. **Przepisy dla obszaru mocy obowiązującej kodeksu cywilnego niemieckiego.**

§ 7. Dla każdego ustanowionego prawa zabudowy, stanowiącego przedmiot odrębnej własności, należy założyć nowy wykaz księgi gruntowej (księga wieczysta prawa zabudowy).

§ 8. W napisie tego wykazu należy zaznaczyć, że wykaz dotyczy prawa zabudowy, ustanowionego na nieruchomości gruntowej, oraz powołać liczbę tomu i wykazu tej nieruchomości. W spisie posiadłości należy uwidocznić obszar, położenie i granice gruntu, na którym ustanowiono prawo zabudowy, oraz rodzaj i rozmiar budynku, w dziale pierwszym wykazu — imię i nazwisko nabywcy prawa zabudowy, a w dziale drugim — istotne warunki umowy o ustanowieniu prawa zabudowy.

Poza tym do wpisów w tym wykazie stosuje się obowiązujące przepisy.

§ 9. Ustanowienie prawa zabudowy należy uwidocznić w dziale drugim dotychczasowego wykazu księgi gruntowej, na której ustanowione zostało prawo zabudowy, przy czym we wpisie należy powołać akt notarialny, na podstawie którego ustanowione zostało prawo zabudowy oraz liczbę tomu i wykazu księgi gruntowej założonego dla tego prawa.

IV. **Przepisy wspólne.**

§ 10. Wszelkie prawa rzeczowe, ciążące na prawie zabudowy, wpisuje się wyłącznie do założonych dla tego prawa ksiąg hipotecznych, wykazów hipotecznych i wykazów księgi gruntowej.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

71.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 12 grudnia 1945 r.

o zmianie granic okręgów Sądów Okręgowych w Cieszynie, Krakowie, Sosnowcu i Wadowicach

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 319 z dnia 16 grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 1 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. o upoważnieniu do tworzenia sądów oraz zmiany ich okręgów, a ponadto do przenoszenia sędziów na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wyłącza się z okręgu Sądu Okręgowego w Wadowicach okręgi Sądów Grodzkich w Białej Krakowskiej i Kętach i włącza się je do okręgu Sądu Okręgowego w Cieszynie.

§ 2. Wyłącza się z okręgu Sądu Okręgowego w Sosnowcu okręg Sądu Grodzkiego w Skale i włącza się go do okręgu Sądu Okręgowego w Krakowie.

§ 3. Sprawy z okręgów Sądów Grodzkich w Białej Krakowskiej, Kętach i Skale, które przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wpłyną do sądów okręgowych, właściwych według przepisów przed tym dniem obowiązujących, toczą się w tych sądach aż do ich prawomocnego ukończenia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1946 r.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

72.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 12 listopada 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Administracji Publicznej o przekazaniu powoływania ławników sądów pracy i sądów okręgowych prezesom sądów apelacyjnych.

(Przedruk z Dz.U.R.P. Nr 58, poz. 338 z dnia 28 grudnia 1945 r.

Na podstawie art. 7 § 7 prawa o sądach pracy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 95, poz. 854), zarządzam, co następuje:

§ 1. (1) Powoływanie ławników oraz ich zastępców do sądów pracy i do sądów okręgowych powierza się prezesom właściwych sądów apelacyjnych. Powoływanie następować będzie na podstawie wspólnych wniosków okręgowych inspektorów pracy i wojewódzkich władz administracji ogólnej.

(2) Jednocześnie przekazuje się prezesom sądów apelacyjnych uprawnienia Ministra Sprawiedliwości, przewidziane w art. 7 § 4 i 5, art. 8 § 5, art. 10 i w zdaniu drugim § 2 art. 13 prawa o sądach pracy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Opieki Społecznej, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o przekazaniu w okręgach niektórych sądów apelacyjnych powoływania ławników sądów pracy i sądów okręgowych prezesom sądów apelacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 265).

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
w/z. Minister Pracy i Opieki Społ.: Feliks Mantel
Minister Przemysłu: Hilary Minc
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
w/z. Minister Roln. i Ref. Rolnych: Stanisław Bieniek
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

73.
ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 26. listopada 1945 r.

o zmianie stawek należności ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 332 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 11 i 53 prawa o sądach pracy (Dz. U. R. P. z r. 1934, Nr. 95, poz. 854) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 19 stycznia 1935 r. o należnościach ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 38) podwyższa się maksymalną wysokość odszkodowania za utracony dzienny zarobek z 8 zł do 200 zł, a w § 2 tegoż rozporządzenia wysokość diet z 6 zł do 50 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
wz. Minister Pracy i Opieki Społ.: Feliks Mantel
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

74.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 23 listopada 1945 r.

o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych.

(Przedruk z Dz.U.R.P. Nr 57, poz. 328 z dnia 17 grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski

Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się ceny wyrobów tytoniowych, określone w cenniku, załączonym do rozporządzenia niniejszego, obejmującym dla niektórych wyrobów tytoniowych dwie kategorie cen.

§ 2. Ceny pierwszej kategorii stosuje się przy sprzedaży na podstawie przydziałów urzędowych dla odbiorców pracujących oraz dla produkujących po cenach reglamentowych (przemysł, premiowanie dostaw dla Państwa itp.) — ceny drugiej kategorii stosuje się przy wolnej sprzedaży dla wszystkich odbiorców.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1945 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe Polskiego Monopolu Tytoniowego (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 6), uzupełnione rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 83) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 170).

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 listopada 1945 r. (poz. 328).

CENNIK WYROBÓW TYTONIOWYCH
Polskiego Monopolu Tytoniowego

1. Papierosy bezustnikowe:	Cena za 1 sztukę Kat. I	Kat. II
Hel	2 zł	3 zł
Bałtyk	2 zł	3 zł
Wolność	1 zł 20 gr	2 zł
Sport	90 gr	1 zł 80 gr
Mazur	50 gr	1 zł 50 gr
ustnikowe:		
Nysa	1 zł 20 gr	2 zł
Syrena	1 zł 20 gr	2 zł
Partyzant	40 gr	1 zł 20 gr

2. Cygara:	Cena za 1 sztukę Kat. II
El Aliento	10 zł
Kopernik	8 zł
La Pintura	6 zł
Ligia	5 zł
Cygarillos	4 zł

3. Tytonie do fajki:	Cena za 1 kg Kat. II
Średni fajkowy	350 zł
Zwyczajny fajkowy	300 zł

75.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 23 listopada 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 czerwca 1945 r. o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 329 z dnia 17. grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 21. czerwca 1945 r. o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 133) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 2 ust. 2) otrzymuje brzmienie:

„2) Plantatorzy tytoniu, którzy odstąpią Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu cały wyprodukowany surowiec, otrzymują premię w postaci prawa zakupu po cenach urzędowych towarów przemysłowych i innych według następujących zasad:

a) za każde pełne 100 zł otrzymane za odstąpiony surowiec tytoniowy uzyskują plantatorzy prawo do zakupu jednej jednostki premiowej;

b) jednostka premiowa składa się z następujących towarów:
1,5 kg cukru,
2 kg soli,
200 sztuk papierosów ustnikowych albo 100 sztuk papierosów bezustnikowych albo 100 gr tytoniu,
10 pudełek zapałek;

c) zastrzega się prawo zmiany w składzie towarów jednostki premiowej i zastępowania jednego towaru innym równowartościowym";

2) w § 13 ust. 5) wyrazy „200 zł" zastępuje się wyrazami „100 zł".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 14 lipca 1945 r.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

76.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 14. listopada 1945 r.

o wypuszczeniu I emisji biletów skarbowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 318 z dnia 16. grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wypuszcza się I emisję biletów skarbowych w odcinkach po zł 1.000, 5.000, 10.000 i 50.000 wartości imiennej na łączną sumę jednego miliarda złotych.

Bilety skarbowe są wystawiane z 12-miesięcznym terminem płatności. Jako datę wystawienia oznacza się datę pierwszej sprzedaży biletu skarbowego przez placówkę sprzedaży.

§ 2. Bilety skarbowe są oprocentowane na 3,65% w stosunku rocznym. Odsetki płatne są z dołu przy wykupie biletu skarbowego.

§ 3. Jako wartość bieżącą biletu skarbowego (art. 3 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych, Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311) przyjmuje się jego wartość imienną, powiększoną o kwotę odsetek bieżących, liczonych za każdy pełny dzień od daty jego wystawienia po zł 0.10 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 4. Bilety skarbowe będą przyjmowane przez kasy państwowe do dyspozycji władz, urzędów i instytucyj państwowych na kaucje i wadia, według wartości imiennej biletu.

§ 5. Bilety skarbowe na każde żądanie posiadacza będą wymieniane na gotówkę w placówkach sprzedaży według ich wartości bieżącej.

§ 6. Z nadejściem terminu płatności bilety skarbowe podlegają wykupowi według ich wartości imiennej z doliczeniem tytułem należnych odsetek po zł 36,50 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 7. Cena sprzedażna biletów skarbowych o pełnym 12 miesięcznym terminie płatności wynosi zł 1.000 za każde 1.000 złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

Bilety skarbowe, przyjęte tytułem spłaty należności Skarbu Państwa i przekazane placówkom sprzedaży do ponownego puszczenia w obieg, oraz bilety skarbowe, skupione w trybie § 5, sprzedawane będą według ich wartości bieżącej na dzień sprzedaży (§ 3).

§ 8. Sprzedaż biletów skarbowych odbywać się będzie w Narodowym Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym, Pocztowej Kasie Oszczędności, Polskim Banku Komunalnym S. A., Komunalnym Banku Kredytowym w Poznaniu, Spółdzielczym Banku „Społem", Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, Banku Związku Spółek Zarobkowych S. A., Banku Handlowym w Warszawie S. A. i w ich oddziałach.

§ 9. Wykup biletów skarbowych odbywać się będzie bez żadnych ograniczeń i potrąceń w okresie 6 miesięcy od daty płatności we wszystkich placówkach, wymienionych w § 8; po upływie tego okresu aż do czasu przedawnienia bilety skarbowe wykupywane będą w ten sam sposób wyłącznie przez Narodowy Bank Polski, oddział w Warszawie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

77.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 4 listopada 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lutego 1937 r. o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 317 z dnia 16 grudnia 1945 r.)

Na podstawie art. 8 pkt a), b), c), d), e) i g) i art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Opieki Społecznej wydanym w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 18 lutego 1937 r. o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 171) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Zabrania się wprowadzania w obieg:

1) pieczywa zanieczyszczonego, z ośrodkiem lepkim, spleśniałym, ciągnącym się w nitki (obecność bacilli mesenterici),

2) chleba z zawartością wilgoci powyżej 48% i wykazującego kwasowość powyżej 10%";

2) § 33 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Ulgi przewidziane w ust. (1) pkt 2 mogą być przyznawane do końca 1948 r.; po upływie tego okresu czasu wojewódzka władza administracji ogólnej może jednak zastosować ulgi na dalszy okres, nie przekraczający lat 3, i to w przypadkach, gdy warunki gospodarcze przedsiębiorstwa i zapotrzebowanie rynku będą tego wymagały. Terminy stosowania ulg przewidzianych w pozostałych punktach ust. (1) pozostawia się decyzji wojewódzkiej władzy administracji ogólnej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: Franciszek Litwin

78.
ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 22 stycznia 1946 r.

o utworzeniu nowych gromad w powiecie zawierciańskim.

Na podstawie art. 16 ust. (1) ustawy z dnia 23. marca 1933 r. o częściowej zmianie samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) zarządzam za zgodą Wydziału Wojewódzkiego co następuje:

§ 1.

Wyłącza się:

a) z gromady Dziewki, gminy Pińczyce w powiecie zawierciańskim miejscowość Nowa Wioska i tworzy się z tej miejscowości nową gromadę pod nazwą „Nowa Wioska", wchodzącą w skład dotychczasowej gminy Pińczyce;

b) z gromady Będusz, gminy Pińczyce w powiecie zawierciańskim miejscowość Pustkowia Potasznia i tworzy się z tej miejscowości nową gromadę pod nazwą „Pustkowia Potasznia", wchodzącą w skład dotychczasowej gminy Pińczyce;

c) z gromady Nowa Wieś, gminy Mierzęcice w powiecie zawierciańskim miejscowość Najdziszów i tworzy się z tej miejscowości nową gromadę pod nazwą „Najdziszów", wchodzącą w skład dotychczasowej gminy Mierzęcice.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1946 r.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. *Ziętek,* Wicewojewoda

79.
ZARZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 30 stycznia 1946 r. Nr. 330/46 — L. Przem. Adm. 56/46

w sprawie cennika kominiarskiego.

Na podstawie art. 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7. VI. 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustaw z dnia 10. III. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) i z dnia 8. VIII. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 463) ustanawiam następujący cennik kominiarski obowiązujący na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1946 r. aż do odwołania.

§ 1.

Za czyszczenie kominów oraz badanie przewodów kominowych, wentylacyjnych i odgazowych tak w surowym jak i zdatnym do użytku stanie, przeprowadzone przez okręgowego mistrza kominiarskiego lub jego zastępcę:

1. Za jednorazowe czyszczenie wąskich kominów o przekroju światła do 21 × 21 cm, za każdy komin:

1. kondygnacyjny	1,50 zł	5. kondygnacyjny	4,— zł
2. „	2,50 „	6. „	4,— „
3. „	2,80 „	7. „	4,40 „
4. „	3,30 „	8. „	4,40 „

za każdą następną kondygnację 50 gr. więcej.

2. Za jednorazowe czyszczenie szerokich kominów o przekroju światła ponad 21 × 21 cm, za każdy komin:

1. kondygnacyjny	1,50 zł	5. kondygnacyjny	5,— zł
2. „	2,80 „	6. „	5,50 „
3. „	3,30 „	7. „	6,— „
4. „	4,— „	8. „	6,50 „

za każdą następną kondygnację 50 gr. więcej.

3. Za jednorazowe czyszczenie komina od palenisk przemysłowych, rzemieślniczych, kucheń zbiorowych, oraz centralnych ogrzewań: 3-krotne stawki do pkt. 1 i 2.

Uwaga: za wymiatanie komina od paleniska piekarskiego, wypiekającego wyłącznie pieczywo przydziałowe, stosuje się stawki jak pkt. 1 i 2, bez 3-krotnego podwyższenia.

4. Za jednorazowe czyszczenie odgałęzień dymowych (szlagów):

za wąski o przekroju światła do 21 × 21 cm do 2 m długości . . . . 2,— zł

za każdy dalszy metr bieżący . . . . . . 0,40 zł więcej:

za szerokie o przekroju światła ponad 21 × 21 cm za każdy dalszy metr bieżący . . . . 4,— zł

5. Za kominy poza miejscem zamieszkania okręgowego mistrza kominiarskiego, podwyższa się wszystkie stawki przez dopłatę na koszty biletu III-ej klasy, albo przy dojściu pieszo, drogowego 1,— zł za każdy kilometr.

6. Za zbadanie kominów od palenisk gazowych, o odnośnych przekrojach światła, obowiązują te same stawki, co w pkt. 3-im.

7. Za wypalanie komina . . . . 30,— zł przy czym materiał do wypalania zobowiązany jest na własny koszt dostarczyć właściciel (zarządca) domu.

8. Za zbadanie palenisk i przewodów kominowych w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia o odbiorze surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów, za pierwszy komin 15,— zł, a za każdy następny podwójną stawkę jak pkt. 1 i 2.

9. Za czyszczenie nasady kominowej . . . . 1,— zł
10. Za czyszczenie pieca pokojowego . . . . 25,— zł
11. Za czyszczenie pieca kuchennego lub pokojowego kombinowanego z kuchnią . . . . 20,— zł
12. Za czyszczenie pieca kuchennego w klasztorach, szpitalach, koszarach, restauracjach itp. . . . . 35,— zł
13. Za czyszczenie pieca kuchennego wolno stojącego z podziemnym kanałem, bez czyszczenia kanałów . . . . 40,— zł
14. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 m długości . . . . 10,— zł
za każdy następny 1 m rury 1,— zł.
15. Za czyszczenie pieca łazienkowego . . . 10,— zł
16. Za usunięcie gniazda kawczego z komina . . 15,— zł
17. Za wykonanie roboty poza normalnym terminem, oraz przed godziną 7-mą na życzenie strony, należy się dodatek w wysokości 50%.

§ 2.

Należytości za czyszczenie kominów oblicza się według kondygnacyj. Piwnicę i kondygnację strychową należy uważać jako poszczególne kondygnacje, jeżeli nawet w nich nie ma żadnych palenisk. Przy wolnostojących wysoko wyprowadzonych kominach, liczy się za każde zaczęte 4 m jako osobną kondygnację. Sprzeczności co do wysokości należytości kominiarskich rozstrzyga zwierzchnia władza okręgowego mistrza kominiarskiego.

§ 3.

Należytości za czyszczenie kominów, należy w zasadzie obliczać w stosunku rocznym i pobierać w różnych ratach miesięcznych lub kwartalnych. Należytości za czyszczenie są publicznym obciążeniem nieruchomości i płatne są bezpośrednio po przedłożeniu rachunku. Zaległe należytości będą po stwierdzeniu ściągane przez władzę nadzorczą na równi z daninami gminnymi.

§ 4.

Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego wydane przez władze okupacyjne względnie przez polskie władze przemysłowe I-instancji.

Wojewoda:
wz. (—) Dr Inż. Salcewicz, Wicewojewoda

80.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 7 lutego 1946 r. Nr. 323/46 — Pra. II/1—3/46

o doraźnych nakazach karnych w postępowaniu karno-administracyjnym.

Stosownie do postanowień art. 50 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365) wyrażam zgodę, by powiatowe władze administracji ogólnej, to jest wszyscy *ob. Starostowie Powiatowi w Województwie Śląsko-Dąbrowskim i ob. Prezydenci miast: Bytomia, Chorzowa, Gliwic, Katowic, Sosnowca i Zabrza jako Starostowie Grodzcy*, mogli upoważniać funkcjonariuszów państwowych i samorządowych władz im podległych, do nakładania w imieniu powiatowych władz administracji ogólnej, w drodze doraźnych nakazów karnych, grzywien do nieprzekraczalnej granicy 100 (stu) złotych, za wykroczenia określone w udzielonym upoważnieniu.

Wojewoda:
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

81.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Mienia Państwowego
L. dz. 937/16/17/46 Warszawa, dn. 7. stycznia 1946.

Okólnik Nr 2.

w sprawie wywozu ruchomości z terenu Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 2 lit. d dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51 poz. 295) zarządzam:

1) Nieruchomości, stanowiące majątek opuszczony lub porzucony w rozumieniu ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych lub porzuconych (Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 97), znajdujące się na terenie Ziem Odzyskanych, nie mogą być z terenu wywożone.

2) Zakaz wywozu (pkt. 1) nie dotyczy ruchomości opuszczonych i porzuconych (surowce, półfabrykaty i narzędzia pracy), objętych w zarząd przez organa Ministerstwa Przemysłu, a koniecznych do wywiezienia w ramach ogólnego planu gospodarczego tego Ministerstwa.

W stosunku do tych ruchomości zezwolenia w przedmiocie wywozu, wydane przez **Ministerstwo Przemysłu lub upoważnione** przez niego organa, są ważne na równi z zezwoleniem Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

Zakaz ten nie dotyczy również **wytworów** Zakładów Ministerstwa Lasów i Monopoli Państwowych, których zezwolenia **ważne są na równi z zezwoleniem M. Z. O.**, jeśli wydane zostały przez Ministerstwo Lasów lub Dyrekcję Monopoli.

3) W przypadkach uzasadnionych istotnymi potrzebami wewnątrz Kraju i przy uwzględnieniu gospodarczych potrzeb Ziem Odzyskanych, może Minister Ziem Odzyskanych zezwolić na wywóz ściśle określonych ruchomości, według ujednoliconego wzoru „Zezwolenie na wywóz".

Minister:
wz. (—) Dr Wasilewski Jan, Wiceminister.

82.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Pra II/0—17/45. Katowice, dnia 9 stycznia 1946 r.

OKÓLNIK NR 310/46.

w sprawie zwalczania przestępstw łowieckich.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i
Prezydenci Miast jako Starostowie
Grodzcy wszyscy w Województwie
Śląsko-Dąbrowskim.

W okresie wojennym uległa w znacznym stopniu wyniszczeniu zwierzyna łowna, obecnie zaś jest prowadzony w dalszym ciągu rabunkowy odstrzał zwierząt. W dzisiejszym stanie gospodarstwa łowieckiego zachodzi konieczność natychmiastowego podjęcia odpowiednich środków zaradczych, w szczególności zaś energicznej walki z kłusownictwem.

Stosownie do postanowień Okólnika Nr. 74 Ministerstwa Administracji Publicznej — Departament Administracji z dnia 10. grudnia 1945 r. L. dz: IV. 20158/45 polecam wydać w porozumieniu z miejscowymi organami bezpieczeństwa publicznego, właściwe zarządzenia dla zwalczania przestępstw łowieckich, w szczególności zaś kłusownictwa. W tym zakresie jest niezbędne współdziałanie władz administracyjnych i organów Milicji Obywatelskiej z organami Administracji Lasów Państwowych.

Ze względu na niską w obecnych warunkach gospodarczych górną granicę grzywien, przewidzianych w przepisach karnych rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3. grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 934) należy w przypadkach, uzasadnionych okolicznościami wykroczenia łowieckiego, stosować kary aresztu w możliwie wysokim wymiarze.

Wszelkie sprawy o przekroczenie przepisów łowieckich polecam **rozpatrywać bezzwłocznie,** a orzeczenia karne wykonywać **natychmiast** po ich uprawomocnieniu się.

Równocześnie zaznaczam, że powołane powyżej przepisy prawa łowieckiego zostały zmienione przepisami art. 5 R. P. R. z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622 z r. 1932), o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji Roln. i Ref. Rolnych.

Dodatkowo w uzupełnieniu prawa łowieckiego wydane zostały następujące przepisy:

a) rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 26. czerwca 1929 r. o uznaniu dzikich indyków za

zwierzęta łowne oraz o wprowadzeniu dla nich czasu ochronnego (Dz. U. Nr. 50, poz. 416),

b) rozporządzenie Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 28. kwietnia 1932 r. o zabronieniu polowania na sarny — kozły (Dz. U. Nr. 35, poz. 297),

c) rozporządzenie Min. Roln. z dnia 10 grudnia 1936 r. o uznaniu mulfonów za zwierzęta łowne (Dz. U. Nr. 91, poz. 638),

d) rozp. Min. Roln. z dnia 10 grudnia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Min. Roln. z 20 listopada 1935 r. o ochronie niektórych zwierząt łownych Dz. U. Nr 56, poz. 536 (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 639),

e) rozporządzenie Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 22 czerwca 1936 r. o ochronie niektórych zwierząt łownych (Dz. U. Nr 49, poz. 355) oraz z dnia 30 listopada 1938 r. (Dz. U. Nr 97, poz. 653),

f) rozporządzenie Kierownika Resortu Roln. i Ref. Roln. z dnia 30 listopada 1944 r. w sprawie ochrony niektórych zwierząt łownych (Dz. U. Nr 14, poz. 76) znosi rozporządzenie Min. Roln. z 12. 11. 1934 r. (Dz. U. Nr 104, poz. 930).

Poniżej podaję Ob. Ob. Starostom do wiadomości dodatkowo wyjaśnienia i uwagi potrzebne do stosowania w przyszłości przepisów prawa łowieckiego, zestawione na podstawie orzecznictwa Sądu Najwyższego (Izby Karnej) w Warszawie.

1. Strzelanie do zwierzyny, chociażby bez jej zawłaszczenia wyczerpuje pojęcie „polowania“ w rozumieniu art. 2 prawa łowieckiego. Wrony stanowią zwierzynę w rozumieniu prawa łowieckiego (Orzeczenie Sądu Najwyższego Nr 218 z r. 1934).

2. Przepis art. 270 kodeksu karnego z r. 1932 obejmuje wszelkie czyny, przewidziane w art. 2 prawa łowieckiego. Okoliczność, że sprawca pozostawał w służbie osoby, uprawnionej do wykonywania prawa polowania na danym terytorium w charakterze strażnika leśnego, nie nadaje czynowi charakteru przestępstwa z § 1 art. 262 k. k. (Orzeczenie Sądu Najwyższego (Izby Karnej) Nr 77 z r. 1933).

3. Chodzenie ze strzelbą nie wyczerpuje pojęcia polowania; polowanie bowiem polega na przywłaszczeniu zwierzyny oraz jej części użytecznych i płodów, tropieniu, ściganiu, łowieniu zwierzyny, strzelaniu do niej i na innych czynnościach podobnych zmierzających do jej przywłaszczenia (Orz. Sądu Najw. Nr 288 z r. 1931).

4. Wykonywanie czynności wchodzących w pojęcie polowania (art. 2 prawa łowieckiego) w miejscach ogrodzonych w razie ich bezprawności stanowią przestępstwa zwykłej kradzieży.

5. Chodzenie ze strzelbą nabitą po cudzym terenie łowieckim w celu polowania zawiera znamiona usiłowania dokonania występku z art. 270 k. k. (Orz. Sądu Najw. Nr. 151 z r. 1935).

6. Naruszenie cudzego prawa polowania (art. 270 k. k.) wchłania wykroczenie z art. 35 i pkt. 3 art. 75 prawa łowieckiego; w razie skazania za naruszenie prawa polowania nie można równocześnie stosować art. 35 i pkt. 3 art. 75 powołanego prawa łowieckiego.

W razie umyślnego działania stosuje się art. 270 k. k. Art 75 pkt. 3 prawa łowieckiego ma zastosowanie obecnie jedynie w razie działania nieumyślnego (Orz. Sądu Najw. Nr. 146 z roku 1933).

7. Na gruntach nie wchodzących w skład żadnego obwodu łowieckiego nie wolno polować.

Zawłaszczenie padłej po strzale zwierzyny, nie można uzasadniać własnością gruntu; zawłaszczenie takie podpada pod przepis art. 72 pkt. 2 prawa łowieckiego (Orz. Sądu Najw. Nr. 358 z r. 1931).

8. Co do dopuszczalnej wysokości aresztu zastępczego (art. 82) prawa łowieckiego należy się zapoznać ponadto z treścią art. 10 prawa o wykroczeniach i art. 12 przepisów wprowadzających kodeks karny i prawo o wykroczeniach (11. VII. 1932 r. Dz. U. Nr 60, poz. 573) z późniejszymi zmianami.

(Z treści art. 12 przep. wprow. wynika, że postanowienia tego art. stosuje się do przestępstw przewidzianych w ustawach wydanych przed dniem 1. września 1932 r. chociażby według tych ustaw były one występkami, a wykroczeniami stały się dopiero na mocy art. 14 § 1 przep. wprow.).

9. Myśliwy polujący na swej dziedzinie, jest obowiązany zaniechać strzelania do zwierzyny z chwilą, gdy ona przeszła na cudze pole lub do cudzego lasu, strzelając zaś doń tam, a tym bardziej ścigając je tam, chociażby ie na swym gruncie postrzelił, dopuszcza się wykroczenia, bo gwałci prawo sąsiada, samowolnie polując na jego gruncie (Orz. Sądu Najw. Nr 18 z r. 1928 i Nr 232 z r. 1929).

10. W sprawie nielegalnego handlu zwierzyną dołączam odpis pisma okólnego Min. Spr. Wewn. z 20 lipca 1934 r. Nr: A—P—18—8 (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr 20, poz. 190).

11. O obrocie dziczyzną w czasie ochronnym powołuję się na dołączony w odpisie okólnik Min. Spr. Wewn. Nr 151 z 7. 8. 1930 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr 13, poz. 278).

Wojewoda:
wz. (—) Płk. Ziętek,
Wicewojewoda Śląsko-Dąbrowski.

Załącznik nr 1 do okólnika nr 310/46

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 lipea 1934 r.

Nielegalny handel zwierzyną (drozdy, kwiczoły, paszkoty).

(Nr. AP. 18—8).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 20 z dnia 31 lipca 1934 r.)

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego),
Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, oraz
Starostów.

Zaobserwowano, że w jesieni pojawiają się w handlu znaczne ilości drozdów, kwiczołów i paszkotów. Ponieważ na te gatunki zwierzyny myśliwi specjalnie nie polują, zabijając tylko nieznaczne ilości przy sposobności polowania na inną zwierzynę, nie ulega wątpliwości, że sprzedawane w handlu drozdy, kwiczoły i paszkoty dostarczane są nie przez myśliwych lecz głównie przez osoby, które łowią je przy pomocy sideł lub innych niedozwolonych sposobów łowienia zwierząt. Zwierzyna w ten sposób łowiona nie wykazuje żadnych ran postrzałowych.

Do masowego wybijania przy pomocy niedozwolonych sposobów zwierzyny, której stan ilościowy zmniejszył się ogromnie, przyczyniają się w dużej mierze handlarze dziczyzny, którzy zakupują zwierzynę złowioną niedozwolonym sposobem.

Ze względu na to, że masowe wybijanie drozdów, paszkotów i kwiczołów szkodliwe jest nietylko, jako objaw nielegalnego sposobu łowienia tej zwierzyny, lecz również przyczynia się do zwiększenia stanu szkodliwych owadów i ich gąsienic, co w konsekwencji może wywrzeć ujemne skutki tak w gospodarstwie leśnym, jak i w sadownictwie oraz ogrodnictwie — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o wydanie stosownych zarządzeń w celu wzmocnienia nadzoru nad osobami, co do których wiadomem jest, że trudnią się kłusownictwem, a w szczególności łowieniem zwierzyny w sposób niedozwolony (sidła).

Z powyższych względów należy również zwracać specjalną uwagę na wypadki przenoszenia lub przewożenia wymienionego ptactwa oraz kontrolować ptactwo znajdujące się w miejscach sprzedaży w celu stwierdzenia, czy upolowane zostało ono w sposób dozwolony i ustalenia tą drogą, skąd w sposób niedozwolony upolowane ptactwo pochodzi.

Winnych wykroczeń należy pociągnąć do odpowiedzialności karnej (art. 41, 77 ust. 2; art. 53, art. 80 prawa łowieckiego).

Zarządzenie powyższe wiąże się z okólnikiem nr 151 z dnia 7 sierpnia 1930 r. (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 758).

Załącznik nr 2 do okólnika Nr 310/46

Okólnik Nr. 151

z dnia 7 sierpnia 1930 r. (AP. 532/1)

o obrocie dziczyzną w czasie ochronnym.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 13 z dnia 30 sierpnia 1930 r.)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W myśl art. 53 i 80 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 934), po upływie dziesięciu dni od rozpoczęcia czasu ochronnego — sprzedawanie, kupowanie, przewożenie i przenoszenie objętej ochroną zwierzyny oraz świeżych skór tej zwierzyny, jak również podawanie takiej zwierzyny w jadłodajniach jest wzbronione.

Kto naruszy ten zakaz karany będzie grzywną do pięciuset złotych lub aresztem do sześciu tygodni, nadto zwierzyna lub świeże jej skóry ulegną konfiskacie na rzecz zakładów dobroczynnych.

Ponieważ mimo jasności tego przepisu zdarzają się częste wykroczenia, proszę Panów Wojewodów(Pana Komisarza Rządu) o stosowne pouczenie organów policyjnych i bezwzględne ściganie tych wykroczeń.

Należy w szczególności roztoczyć ścisły nadzór nad osobami trudniącymi się dowożeniem wzgl. donoszeniem artykułów żywności do centrów ich spożycia, nad handlującymi artykułami żywności, szczególnie dziczyzną, halami targowymi i sklepami, wreszcie nad wszelkimi jadłodajniami, restauracjami, bufetami itp.

Osoby pochwycone na posiadaniu dziczyzny rzekomo zagranicznego pochodzenia winny taką okoliczność ponad wszelką wątpliwość udowodnić.

83.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr Pra II/0—18/45. Katowice, dn. 10. stycznia 1946 r.

OKÓLNIK NR 311/46

w sprawie ochrony rybostanu — orzecznictwo karno-administracyjne.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i
i Prezydenci Miast jako Starostowie Grodzcy
wszyscy w Województwie Śląsko-Dąbr.

Ministerstwo Administracji Publicznej w Warszawie Dep. Adm. okólnikiem Nr 73 z dnia 10 grudnia 1945 r. L. IV. 18481/45 na skutek prośby Państwowej Rady Ochrony Przyrody celem powstrzymania tępienia rybostanu, które przybrało ostatnio katastrofalne rozmiary i grozi całkowitą zagładą szeregu gatunków ryb, poleciło zwrócić podległym władzom uwagę na przepisy rozdziału IV (art. 80—87) ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. Nr 35, poz. 357) zmienionej art. 67 rozporządzenia Prez. R. P. z dnia 28. XII. 1934 r. (Dz. U. Nr. 110, poz. 976).

Polecam przeto w myśl zaleceń powołanego okólnika Ministerstwa stosować pospieszny i w zależności od potrzeby wysoki wymiar kar w sprawach o przekroczenie przepisów przytoczonej ustawy, a w szczególnie rażących przypadkach wykroczeń zastosować kary bezwzględnego aresztu.

Dla tamt. orientacji podaję w załączniku odpis przepisów art. 80—87 powołanej ustawy przyczym zaznaczam, że wysokość grzywien podana jest już przy uwzględnieniu dziesięciokrotnej podwyżki w myśl postanowień dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. (Dz. U. Nr. 56/312).

Równocześnie dołączam odbitkę rozporządzenia Min. Roln. i Ref. Roln. z 27. 10. 1932 r. o ochronie ryb i raków na wodach otwartych (Dz. U. Nr 105, poz. 874). 2 załączniki.

Wojewoda:
w/z. (—) Pułk. *Ziętek,* Wicewojewoda

Załącznik nr 1 do okólnika nr 311/46

Wyciąg z ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie.

(Dz. U. R. P. Nr 35, rok 1932, poz. 357).

Rozdział IV.

Postanowienia karne.

Art. 80. Grzywną do 500 zł karany będzie:

1. kto, posiadając osobisty dowód rybacki, nie okaże go na żądanie osoby, powołanej do nadzoru nad rybołówstwem.

2. kto na wodzie utrzymuje sprzęt rybacki, nie oznakowany w sposób, przewidziany w art. 52,

3. kto wbrew postanowieniom art. 53 przewozi lub przenosi narzędzia rybackie nie opakowane,

Art. 81. Grzywną do 1000 zł karany będzie, kto będąc obowiązany do posiadania osobistego dowodu rybackiego, wykonywa rybołówstwo bez uzyskania takiego dowodu.

Art. 82. Grzywną do 2000 zł, lub aresztem do czterech tygodni, albo obiema karami łącznie karany będzie:

1. kto, będąc właścicielem gruntu zalanego cudzą wodą, łowi ryby w wodzie, rozlanej na jego gruncie, albo czyni przeszkody odpływowi tej wody i powrotowi ryb do zwykłego łożyska,

2. kto pozwolenia na sportowy połów ryb wędką wydaje ponad dopuszczalną ilość, oznaczoną przez władzę,

3. kto wykonywa połów ryb, nie będąc uprawniony do wykonywania rybołówstwa i nie posiadając warunków do uzyskania osobistego dowodu rybackiego.

4. kto poławia ryby wbrew przepisom wydanym na podstawie ustawy nin. o ochronnych wymiarach cenniejszych gatunków ryb (art. 54 pkt. 2),

Art. 83. Grzywną do 5000 zł lub aresztem do 6 tygodni albo obiema karami łącznie karany będzie:

1. kto poławia ryby wbrew przepisom, wydanym na podstawie ustawy nin. o ochronie ryb w miejscach i okresie ich rozmnażania się lub zimowania (art. 54 pkt. 3),

2, kto do połowu ryb używa narzędzi kaleczących ryby,

3. kto na tarlisku ochronnym wykonywa czynności szkodliwe dla przebiegu tarła albo rozwoju narybku, jako to: kosi i usuwa rośliny wodne, wydobywa muł, ziemię, piasek, żwir lub kamienie, albo wpuszcza na tarlisko ochronne bydło lub domowe ptactwo wodne,

4. kto na zimowisku ochronnym użytkuje lód lub wydobywa w zimie rośliny, pnie drzewne, muł, ziemię, piasek, żwir lub kamienie,

5. kto przepławkę zamyka w czasie obowiązkowego utrzymywania jej w stanie otwartym

6. kto wykracza przeciw przepisom, wydanym na podstawie ustawy nin. o zakazach przewozu, obrotu i użytkowania ryb w związku z ich ochroną (art. 54 pkt. 5),

7. kto wykroczenie, przewidziane w pkt. 3 art. 82 popełnia zawodowo.

Art. 84. Grzywną do 10.000 zł oraz aresztem do 2 miesięcy karany będzie:

1. kto poławia ryby wbrew przepisom, wydanym na podstawie ustawy nin. o ograniczeniach sposobu i narzędzi połowu oraz jego trwania (art. 54 pkt. 4),

2. kto wbrew postanowieniom art. 55 usuwa, uszkadza lub niszczy ikrę ryb w wodach otwartych,

3. kto wbrew postanowieniom art. 59 poławia ryby na przepustach jazów, śluz, przepławek itp. urządzeń, oraz w ich pobliżu w odległości mniejszej od oznaczonej przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej,

4. kto wbrew postanowieniom art. 57 używa do połowu ryb urządzeń stałych,

5. kto wbrew postanowieniom art. 58 przegradza wody otwarte w sposób, uniemożliwiający swobodny przepływ ryb,

6. kto zanieczyszcza wody w stopniu szkodliwym dla rybołówstwa,

7. kto wbrew postanowieniom art. 68 spuszcza nagromadzoną wodę.

Art. 85. Grzywną do 30 000 zł i karą aresztu do trzech miesięcy karany będzie:

1. kto przekracza przepisy, wydane na podstawie ustawy niniejszej o ochronie gatunków ryb, zagrożonych zanikiem (art. 54 pkt 4).

2. kto do łowienia ryb używa materiałów wybuchowych, trujących lub odurzających,

3. kto poławia ryby na tarliskach ochronnych lub w obrębach ochronnych,

Art. 86. Wraz z orzeczeniem o karze a) za czyny, przewidziane w art. 80 pkt. 2 lub 3, można orzec konfiskatę nie oznakowanego sprzętu rybackiego lub nie opakowanych narzędzi rybackich, b) za czyny, przewidziane w art. 82 pkt 3 lub 4, a w art. 83 pkt. 1, 2 lub 7, w art. 84, pkt. 1, 2 lub 3, oraz w art. 85, należy orzec konfiskatę narzędzi rybackich użytych przy popełnianiu czynu, c) za czyn przewidziany w art. 83. pkt. 6, należy orzec konfiskatę ryb.

Przedmioty powyższe podlegają konfiskacie niezależnie od tego, czy są własnością skazanego lub innej osoby.

Zakazane narzędzia łowu winny być zniszczone.

Art. 87. Orzecznictwo w sprawach o naruszenie postanowień ustawy nin. należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

Załącznik nr 2 do okólnika Nr 311/46

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych
z dnia 27 października 1932 r.

o ochronie ryb i raków na wodach otwartych.

Dz. U. R. P. Nr 105 z dnia 30 listopada 1932 r., Poz. 874.

Na podstawie art. 54 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357) zarządzam, co następuje:

I. Ochrona ryb.

1. Wymiary ochronne.

§ 1. Ustanawia się następujące wymiary ochronne, oznaczające długość ryby od początku głowy do końca najdłuższego promienia płetwy ogonowej, dla

jesiotra (Acipenser sturio L.)	100 cm
czeczugi (Acipenser ruthenus L.)	40 cm
łososia (Salmor salar L.)	35 cm
troci (Salmo trutta L.)	35 cm
pstrąga strumieniowego (Salmo fario L.)	25 cm
pstrąga źródlanego (Salmo fontinalis Mitch)	25 cm
głowacicy (Hucho hucho L.)	40 cm
lipienia (Thymallus thymallus L.)	28 cm
siei (Coregonus lavaretus L.)	40 cm
sielawy (Coregonus albula L.)	18 cm
sandacza (Lucioperca lucioperca L.)	35 cm
szczupaka (Esox lucius L.)	28 cm
leszcza (Abramis brama L.)	25 cm
cytry (Vimba vimba L.)	20 cm
brzany (Barbus barbus L.)	25 cm
świnki (Chondrostoma nasus L.)	20 cm
lina (Tinca tinca L.)	18 cm
jazia (Leuciscus dus L.)	20 cm
klenia (Leuciscus cephalus L.)	20 cm
wzdręgi (Scardinius erythrophtalmus L.)	15 cm
płotki (Rutilus rutilus L.)	15 cm
wyrozuba (Rutilus frisii Nordmann)	40 cm
węgorza (Anguilla anguilla L.)	35 cm

2. Okresy ochrony.

§ 2. Ustanawia się następujące okresy ochrony:
jesiotra od 1 czerwca do 31 lipca,
łososia i troci od 1 października do 31 grudnia,
pstrąga strumieniowego od 15. października do 15 grudnia,
pstrąga źródlanego od 15 października do 15 grudnia,
głowacicy od 15 marca do 15 maja,
lipienia od 15 marca do 15 maja,
siei od 15. października do 31 grudnia,
sielawy od 15 października do 31 grudnia.

Ustanowiony w ustępie pierwszym okres ochrony łososia i troci nie obejmuje biegu rzeki Wisły począwszy od ujścia rzeki Sanny pod Zawichostem aż do granicy z w. m. Gdańskiem.

3. Zakazy połowu.

§ 3. Nie wolno dokonywać połowu ryb, które nie osiągnęły ustanowionych dla nich wymiarów ochronnych, jak również połowu ryb w ustanowionym dla nich okresie ochrony.

Ryby złowione przypadkiem wbrew postanowieniom powyższym należy, o ile są żywe, wpuścić bezzwłocznie z całą ostrożnością do tej samej wody, w której je złowiono, ryby zaś, które podczas połowu usnęły, wolno spożytkować we własnym gospodarstwie domowym.

4. Wyjątki od zakazów połowu.

§ 4. Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na dokonywanie w jeziorze połowu ryb w ustanowionym dla nich okresie ochrony, jeżeli wskutek szczególnych fizycznych warunków jeziora połów ryb tego gatunku w innym czasie jest utrudniony. Zezwolenie udzielone być winno na oznaczony termin, a ograniczone być może wskazaniem rodzajów narzędzi, sposobów wykonywania połowu oraz miejsc łownych jeziora.

§ 5. Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na dokonywanie w ściśle określonych terminach połowu ryb w czasie ustanowionych dla nich okresów ochrony, a także na dokonywanie połowu ryb, które nie osiągnęły ustalonych dla nich wymiarów ochronnych, jeżeli okaże się to konieczne ze względu na stan zdrowotny lub zwyrodnienie pogłowia, albo jeżeli nadmierna liczebność osobników pewnego gatunku mogłaby stać się szkodliwa dla rozwoju innego cennego gatunku ryb, właściwego dla tej wody.

§ 6. Dla celów naukowych wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na wyłowienie ściśle oznaczonej liczby ryb, które nie osiągnęły ustanowionych dla nich wymiarów ochronnych, lub w okresie ochrony, określając w zezwoleniu miejsce połowu i okres ważności zezwolenia.

§ 7. W celu sztucznego zapłodnienia i wylęgu podatnych temu zabiegowi gatunków ryb wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na wyłowienie ściśle oznaczonej liczby tarlaków w okresie ich ochrony. W zezwoleniu władza oznaczy termin jego ważności oraz obwód rybacki, na który zezwolenie to się rozciąga, a nadto określi ilość zapłodnionej ikry, narybku lub roczniaków, którą korzystający z zezwolenia obowiązany jest zarybić ten obwód.

§ 8. W celu zarybienia innych wód lub podchowu ryb w innych wodach wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na połów ryb, które nie osiągnęły ustanowionych dla nich wymiarów ochronnych, określając w zezwoleniu okres jego ważności oraz największa ilość sztuk, która może być złowiona.

5. Ograniczenia czasu trwania połowu, jego sposobu i narzędzi.

§ 9. Zabrania się dokonywania połowu ryb wszelkich gatunków jakiemikolwiek narzędziami w niedzielę w czasie od godz. 6 do godziny 20.
Zakaz ten nie obejmuje łowienia ryb na wędkę ręczną. Stawne narzędzia połowu jak żaki, skrzydlaki, więciérze, sznury nocne, wędy lub inne narzędzia ruchome, przytwierdzane do brzegów lub dna, można w czasie powyższym pozostawiać w wodzie.

§ 10. Używanie wszelkiego rodzaju narzędzi ruchomych (włoków, niewodów, drygawic-slępów itp.), służących do połowu ryb przez ciągnienie, wleczenie, suwanie po wodzie lub dnie, albo przez spławianie z prądem wody oraz używanie narzędzi służących do połowu przez nagonkę jest wzbronione w czasie od 15 kwietnia do 31 maja a na obszarze województw: białostockiego, nowogródzkiego i wileńskiego w stosunku do wód otwartych, nie stanowiących granicy tych województw z innemi województwami, w czasie od 1 maja do 15 czerwca.

§ 11. Wielkość oczek wszelkiego rodzaju sieci, używanych do połowu ryb, w stanie mokrym winna wynosić od połowy jednego węzła do połowy węzła najbliższego co najmniej 25 mm w kutlu zaś sieci ciągnionych conajmniej 20 mm.

§ 12. Wojewódzka władza administracji ogólnej może dla połowu sielaw i stynek zezwolić na używanie przez określony przeciąg czasu sieci o wymiarach oczek mniejszych niż ustalone w § 11, nie mniejszych wszakże niż 15 mm, a w kutlu sieci ciągnionych 9 mm.

§ 13. Na obszarze województw: warszawskiego, lubelskiego, kieleckiego, łódzkiego, białostockiego, wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego wolno do dnia 31 grudnia 1933 r. sieci o wymiarach oczek ustalonych w § 12 używać do połowu wszystkich gatunków ryb.

§ 14. Wymiary oczek ustalone w §§ 11 i 12, nie dotyczą sieci, służących do trzebienia chwastu rybnego jak uklei, jazgarzy, cierników itp., oraz do zaopatrywania się w ryby, używane na przynętę. Rozmiar tych sieci nie może wszakże przekraczać 20 m długości i 6 m szerokości, a gęstość ich oczek nie może być mniejsza niż 9 mm od węzła do węzła.

§ 15. Stawnemi narzędziami połowu, przytwierdzanemi do brzegów lub dna, nie wolno przegradzać więcej niż połowy szerokości normalnego łożyska wody. W biegu wód płynących i przy ich ujściu do innej wody przegrody z tych narzędzi wolno umieszczać od obu brzegów w odstępie odpowiadającym co najmniej połowie szerokości normalnego łożyska wody. Ograniczenia powyższe nie mają zastosowania do narzędzi zajmujących mniej niż połowę głębokości wody.

§ 16. Głuszenie ryb pod lodem jest wzbronione.

§ 17. W zezwoleniach na wyjątki od zakazów połowu (§§ 4—8), wojewódzka władza administracji ogólnej może również dopuszczać wyjątki od ograniczeń czasu trwania połowu, jego sposobu i narzędzi (§§ 9 — 15).

II. Ochrona raków.

§ 18. Ustanawia się następujące wymiary ochronne:
dla raka szlachetnego (Potamobius astacus L.) — 9 cm, a dla raka długoszczypcego (Potamobius leptodactylus Esch.) — 15 cm,
licząc od początku głowy do końca tarczy ogonowej.

§ 19. Dokonywanie połowu raków, które nie osiągnęły wymiarów ochronnych, jest wzbronione.

§ 20. Dokonywanie połowu samic raka w czasie od 15 października do 31 lipca, samców zaś w czasie od 15 października do 15 marca jest wzbronione.

§ 21. Raki, złowione przypadkiem wbrew postanowieniom §§ 19 i 20, należy, o ile są żywe, niezwłocznie z całą ostrożnością wpuścić do tej samej wody, w której je złowiono.

§ 22. Łowienie raków przez wyciąganie ich z nor lub przez niszczenie ich kryjówek jest wzbronione.

§ 23. W wodach, w których raki z powodu powolnego wzrostu nie osiągają wymiarów ochronnych (§ 18), wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na łowienie raków o wymiarach mniejszych, nie mniejszych wszakże niż 7 cm.

§ 24. Przepisy zawarte w §§ 5, 6, 7 i 8 mają odpowiednie zastosowanie do raków.

III. Zakazy przywozu, obrotu i użytkowania ryb i raków w związku z ich ochroną.

§ 25. Wzbronione jest przewożenie, przesyłanie, przenoszenie, kupowanie, sprzedawanie, wystawianie na sprzedaż ryb lub raków po upływie 5 dni od rozpoczęcia okresu ochrony (§ 2 i § 20), jak również ryb i raków, które nie osiągnęły ustanowionych wymiarów ochronnych (§ 1 i § 18). Zakaz powyższy nie dotyczy ryb i raków, które zostały złowione bądź przed rozpoczęciem okresu ochrony, bądź z zezwolenia władzy, bądź w wodach zamkniętych, bądź w wodach morskich, bądź też zostały sprowadzone z zagranicy.

§ 26. Beczki, baseny, skrzynie, kosze i inne przedmioty, używane do przywozu i przesyłki ryb i raków, winny być w sposób wyraźny zaopatrzone w nazwisko i adres wysyłającego.

IV. Postanowienia końcowe.

§ 27. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Sew. Ludkiewicz.

84.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr BG. IV—79-b 45. Katowice, dnia 9 stycznia 1946 r.

w sprawie pieczęci urzędowych i pieczątek pomocniczych.

Ob. Ob. Naczelnicy Wydziałów Urz. Wojewódzkiego, Starostowie Powiatowi i Grodzcy, Kierownicy Zakładów i Urzędów podległych Wojewodzie.

W celu ujednostajnienia zapotrzebowania, używania i przechowywania tak pieczęci urzędowych z godłem państwowym jak i pieczątek pomocniczych zarządzam co następuje:

Pieczątki urzędowe zarówno z godłem państwowym jak i pomocnicze dostarcza Urząd Wojewódzki z urzędu lub na zapotrzebowanie.

Otrzymane metalowe pieczęcie urzędowe należy wpisywać do księgi inwentarza z odbiciem wzoru pieczęci i podaniem numeru rozpoznawczego Mennicy, pieczątki pomocnicze zaś do **księgi materiałowej.**

Pieczątki pomocnicze należy zamawiać tylko w wypadkach koniecznej potrzeby tj. gdy używanie tychże pieczątek ma ułatwić i uprościć urzędowanie, oraz spowodować oszczędność czasu.

Pieczęcie z godłem państwowym należy przechowywać pod zamknięciem przy czym zaznaczam, że za prawidłowe używanie pieczęci wogóle, a z godłem państwowym w szczególności są osobiście odpowiedzialni sekretarze Wojewodów, Naczelnicy Wydziałów, Starostowie oraz Kierownicy władz i urzędów mnie podległych. Wydawanie pieczęci do rąk pracowników nieuprawnionych jest niedopuszczalne.

W wypadku zaginięcia lub kradzieży pieczęci urzędowej należy niezwłocznie zawiadomić Urząd Wojewódzki celem obwieszczenia w wydawnictwach urzędowych i zawiadomienia Mennicy Państwowej, oraz przeprowadzić protokolarne dochodzenia celem ustalenia okoliczności zaginięcia wzgl. kradzieży oraz winy pracownika, któremu powierzona była pieczęć.

W wypadku przydzielenia władzom i urzędom nowych pieczęci urzędowych, stare pieczęcie wycofanego typu należy bezzwłocznie zwrócić Urzędowi Wojewódzkiemu. Nie dotyczy to pieczątek pomocniczych-kauczukowych.

W końcu nadmieniam, że w celu zapobieżenia zużywaniu się pieczęci metalowych należy:

a) używać tuszu właściwego, sporządzonego na tłuszczu,
b) co pewien czas czyścić pieczęć szczoteczką, maczaną w benzynie,
c) nie pozostawiać pieczęci po użyciu na poduszce z tuszem,
d) odbijać pieczęć po uprzednim podłożeniu pod blankiet materiału elastycznego np. płyty gumowej lub sukna, ponieważ odbijanie pieczęci bez podkładki elastycznej powoduje zbijanie grawerniku na pieczęci, wreszcie
e) odbijać pieczęć urzędową tylko na dokumentach jak dekrety, świadectwa, umowy, asygnacje, upoważnienia itp., a nie na zwykłych mało-ważnych pismach, zapotrzebowaniach i t. p.

Wojewoda:
wz. płk. Ziętek, Wicewojewoda.

85.

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

L. Dz. IV. 18513/45 Warszawa, dnia 21. grudnia 1945 r.

OKÓLNIK NR 79

Do Ob. Ob. Wojewodów i Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

w sprawie nadawania i utraty obywatelstwa polskiego.

I. Celem wprowadzenia jednolitej polityki na obszarze całego Państwa w przedmiocie nadawania i utraty obywatelstwa polskiego (art. 8, 9 i 11 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. nr 7 poz. 44), zarządzam na czas aż do odwołania przedkładanie Ministerstwu Administracji Publicznej wszystkich tych spraw do wglądu, przed wydaniem przez Ob. Ob. Wojewodów

i Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi decyzji. Przedkładane akta spraw o nadanie lub utratę obywatelstwa polskiego powinny zawierać całkowicie opracowany materiał, dojrzały do powzięcia decyzji wraz z umotywowanym wnioskiem Ob. Ob. Wojewodów i Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

II. Sprawy o nadanie i utratę obywatelstwa polskiego należą do zakresu działania władz administracji ogólnej II instancji, wszelkie zaś inne sprawy w przedmiocie obywatelstwa (n. p. stwierdzenie, uznanie, odzyskanie i t. p.) należą do kompetencji władz administracji ogólnej I instancji, względnie Prezydentów miast, pełniących funkcję Starostów Grodzkich, z wyłączeniem oczywiście tych spraw, co do których specjalne postanowienia ustawowe wskazują wyraźnie inną władzę (n. p. ustawa z dnia 31 marca 1938 r. o pozbawieniu obywatelstwa Dz. U. R. P. nr 22, poz. 191).

III. Do czasu ustawowego uregulowania spraw z dziedziny obywatelstwa polskiego jednolicie na obszarze całego Państwa, należy stosować dotychczas obowiązujące przepisy, a mianowicie:

1) ustawę o obywatelstwie Państwa Polskiego z 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. nr 7, poz. 44), znowelizowaną częściowo Rozporządzeniami Prezydenta R. P. z 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. nr 109, poz. 896) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 110, poz. 976 art. 4),

2) rozporządzenie Min. Spraw Wewn. z 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr 52, poz. 320) w przedmiocie wykonania ustawy z 20. I. 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego, znowelizowaną częściowo rozporządzeniami Min. Spr. Wewn.: z dnia 20 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 246) z 29 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. nr 93 poz. 545) i z dnia 26 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. nr 16, poz. 114),

3) ustawę o pozbawieniu obywatelstwa z dnia 31. marca 1938 r. (Dz. U. R. P. nr 22, poz 191).

IV. Oprócz wyżej wymienionych przepisów ustawowych, normujących sprawy obywatelstwa polskiego, mają zastosowanie również postanowienia innych ustaw oraz rozporządzeń, regulujących pewne zagadnienia, związane ściśle ze sprawami obywatelstwa.

Dla ułatwienia pracy referującym urzędnikom podaje się niżej wykaz ustaw i rozporządzeń, których postanowień należy przestrzegać w toku załatwienia spraw o obywatelstwo polskie, a mianowicie:

Dz. U. R. P. nr 57, poz. 358 z 1920 r., Dz. U. R. P. nr 16, poz. 95 z 1921 r. (art. 7), Dz. U. R. P. nr 59, poz. 375 z 1921 r., Dz. U. R. P. nr 63, poz. 565 z 1922 r., Dz. U. R. P. nr 88, poz. 791 z 1922 r., Dz. U. R. P. nr 10, poz. 58 z 1923 r., Dz. U. R P. nr 22, poz 240 z 1924 r., Dz. U. R. P. nr 17, poz. 118 z 1925 r., Dz U. R. P. nr 32, poz. 309 z 1928 r. (art. 18 i 19), Dz. U. R. P. nr 38, poz. 390 z 1932 r. (art. 17), Dz. U. R. P. nr 64, poz. 404 z 1935 r. (art. 142, 154, 156 i 160), Dz. U. R. P. nr 47, poz. 361 z 1937 r., Dz. U. R. P. nr 25, poz 220 z 1938 r. (art. 8, 10, 11, 114 i 115).

Minister Administracji Publicznej: (—) Dr Wł. Kiernik.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Społeczno Polityczny
Nr SP. I. 41/220 Katowice, dnia 11 stycznia 1946 r.

Wszystkim Ob. Ob. Starostom Powiatowym i Grodzkim oraz Ob. Prezydentom Miast Bytomia, Gliwic, Zabrza, Opola, Nysy i Raciborza.

w sprawie nadawania i utraty obywatelstwa polskiego.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski przesyła do wiadomości i zastosowania z następującym wyjaśnieniem:

Ad. I. Akta spraw **o nadanie lub utratę obywatelstwa polskiego,** zawierające całkowicie opracowany materiał należy przedkładać Urzędowi Wojewódzkiemu Śląsko-Dąbrowskiemu celem przedłożenia Ministerstwu Administracji Publicznej do decyzji.

Ad. II Akta w sprawie **stwierdzenia, uznania, odzyskania itp. obywatelstwa polskiego** należy również z całkowicie opracowanym materiałem przed powzięciem decyzji przedkładać Urzędowi Wojew. Śląsko-Dąbrowskiemu do wglądu.

W praktyce więc — aż do odwołania — wszelkie sprawy dotyczące obywatelstwa należy przedkładać Urzędowi Wojewódzkiemu.

Podane w ustępie ostatnim ustawy i rozporządzenia w sprawie obywatelstwa polskiego winni Ob. Ob. Starostowie — Prezydenci zebrać w jedną teczkę podręczną, która stanowić będzie dla referujących urzędników podkład informacyjny w sprawie załatwiania spraw obywatelstwa.

Za Wojewodę:
Świerzowski, p. o. Naczelnik Wydziału.

86.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm. I. 1/1/46 Katowice, dnia 13 stycznia 1946 r.

PISMO OKÓLNE

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych jako Przewodniczących Wydziałów Pow. i Prezydentów miast wydzielonych województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

w sprawie uposażenia służbowego pracowników samorządu terytorialnego, powołanych do wojska.

Niektóre związki samorządowe, których pracownicy zostali powołani do służby wojskowej, zwracają się do mnie z zapytaniami, czy i w jakiej wysokości należy tym pracownikom wypłacać uposażenie służbowe i przez jaki okres czasu. W konkretnym przypadku chodzi nie tylko o pracowników, którzy już przed wojną zajmowali stanowiska, przewidziane w statucie etatu stanowisk służbowych, ale także o pracowników, z którymi zawarto umowy na pewien określony czas i pracowników nowozaangażowanych, jakoteż o pracowników, zatrudnionych w zakładach samorządowych za wynagrodzeniem miesięcznym lub dziennym.

Na zapytanie to Ministerstwo Administracji Publicznej reskryptem z dnia 30 listopada 1945 r. L. dz. III. S. 16379/45 wyjaśniło, że w uposażeniu służbowym pracowników samorządu terytorialnego, powołanych do wojska, przez analogię należy stosować normy, obowiązujące w służbie państwowej.

Jednocześnie Ministerstwo zakomunikowało, że omawiana sprawa zostanie unormowana w opracowanym przez Ministerstwo dekrecie o uregulowaniu uposażeń w samorządzie terytorialnym. Projekt tego dekretu znajduje się w końcowej fazie uzgodnienia międzyministerialnego.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. *Ziętek,* Wicewojewoda

87.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
Departament Organizacyjny.
L. dz. I O. 12843/45 Warszawa, dn. 29. września 1945 r.

PISMO OKÓLNE

Do
Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich) Pełnomocników Okręgowych R. P. dla Ziem Odzyskanych
Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi

w sprawie wydawania repatriantom zaświadczeń tożsamości

Zgodnie z wydanymi w tej sprawie przepisami, repatrianci, powracający z Niemiec i państw zachodnioeuropejskich do Polski, rejestrują się na punktach przyjęcia i otrzymują od placówek Państwowego Urzędu Repatriacyjnego zaświadczenia względnie przepustki, stwierdzające fakt przejścia przez granicę i zarejestrowania się. Mężczyźni w wieku od 16 do 50 lat otrzymują zaświadczenia, inne osoby od lat 10 przepustki, dzieci do lat 10 wpisywane są do dokumentów rodziców.

Zaświadczenia ważne są w przeciągu 14 dni od daty wystawienia względnie trzech dni po przybyciu na miejsce przeznaczenia i stanowią podstawę do wydania Tymczasowego zaświadczenia tożsamości, określonego ostatnio okólnikiem Ministerstwa Administracji Publicznej nr 42 z dnia 22 września 1945 r. Gdyby w tym czasie z powodów technicznych wydanie Tymczasowego

zaświadczenia tożsamości nie było możliwe, ważność zaświadczenia Państwowego Urzędu Repatriacyjnego powinna być przedłużona przez Komendanta właściwej jednostki Milicji Obywatelskiej.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo Administracji Publicznej przesyła zarazem wzory zaświadczeń, celem rozesłania ich do podległych władz z wyjaśnieniem, iż tylko tym repatriantom mogą być wydawane Tymczasowe zaświadczenia tożsamości, którzy przedłożą takie zaświadczenia Państwowego Urzędu Repatriacyjnego. Repatriantów, którzy przybyli do Polski z ominięciem punktów przyjęcia i zaświadczeń tych mieć nie będą, kierować należy celem ich uzyskania do właściwych urzędów bezpieczeństwa, a w strefach nadgranicznych, do punktów przyjęcia.

Dyrektor Departamentu
(—) Mgr. Z. Sznek.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Społeczno-Polityczny
Nr SP-1-59/43 Katowice, dnia 15 stycznia 1946 r.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych (wszyscy).

Urząd Wojewódzki udziela do wiadomości i stosowania

Za Wojewodę: (—) Dr Małodobry, wz. Nacz. Wydz.

88.
OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO.

z dnia 22 stycznia 1946 r.

o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o ustaleniu brzmienia urzędowego nazw miejscowości na obszarze Ziem Odzyskanych Śląska Opolskiego.

W rozporządzeniu Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 27 listopada 1945 r. o ustaleniu brzmienia urzędowego nazw miejscowości na obszarze Ziem Odzyskanych Śląska Opolskiego (Śl.-Dąbr. Dz. Wojew. Nr 34, poz. 449) zakradły się błędy drukarskie, które niniejszym prostuje się jak następuje:

Część II. Powiat gliwicki, pkt. 32 zamiast „Leboszowica" winno być „Leboszowice", zaś pkt. 90 zamiast „Zarzachowice" winno być „Zacharzowice".

Część V. Powiat kluczborski, pkt. 38 zamiast „Maciejewska Kolonia" winno być „Maciejowska Kolonia".

Część XI. Powiat prądnicki, pkt. 24 zamiast „Grochlub" winno być „Grocholub".

Część XIV. Powiat lubliniecki — część dobrodzieńska, pkt. 10 zamiast „Klekotno" winno być „Klekotna".

Za Wojewodę:
(—) Dr *Karczewski,* Naczelnik Wydz. Samorząd.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE

Na skutek rozbiórki mostu na kanale odrzańskim w ciągu drogi Państwowej Racibórz—Rybnik w km 3,075 dojazd do Raciborza od strony Rybnika odbywać się będzie od miejscowości Rydułtowy przez Wieś Piece, Łyski, Nową Wieś, Raszczyce i Markowice do czasu wybudowania mostu półstałego.

p. o. Kierownika Oddziału Drogowego
(PAP) (—) T. Gajda 27/P

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zagubioną Deklarację Wierności wystawioną przez Starostwo Bytom oraz legitymację kolejową wystawioną przez Urząd Pocztowy Bytom, na nazwisko Slenczek Agnieszka zamieszkała Bytom, Bytomska 123. 285

Unieważnia się zagubione dokumenty samochodu osobowego D. K. W. Nr A-67444 wystawione przez Wojewódzki Urząd Samochodowy Katowice na Państwowe Przedsiębiorstwo Traktorów i Maszyn Rolniczych, oddział Będzin. 287

Unieważnia się zgubione zaświadczenie na samochód osobowy marki „Fiat"-Torino 525, nr silnika 104 029 i nr podwozia 201 528 wystawione przez Wojewódzki Urząd Samochodowy Katowice, na Kurię Diecezialną w Katowicach. 288

Unieważnia się skradzione weksle kaucyjne na sumę 5000 zł wystawione przez Władysława i Helenę Wypiorów, Katowice, Warszawska 25. 289

Unieważnia się skradzione weksle kaucyjne na sumę 2000 zł wystawione przez Gawlak Irenę i Woźniaka Romana, Katowice, Opolska 4. 290

Unieważnia się skradzoną kartę rozpoznawczą wystawioną przez Urząd Gminy Bobowa, pow. Gorlice, legitymację służbową wystawioną przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów Katowice na nazwisko Kamieński Józef, Katowice, Mariacka 1. 291

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową wystawioną przez Urząd Wojewódzki Katowice na nazwisko Rygielski Józef, Katowice. 292

Unieważnia się zgubione dokumenty samochodu osobowego D. K. W. nr Pr. 6881 wystawione przez Wojewódzki Urząd Samochodowy Katowice na Śl.-Dąbr. Zjednoczenie Przemysłu Spożywczego, Młyn w Zawadzkim pow. Strzelce. 294

Unieważnia się skradzone zaświadczenie wydane przez Rejonową Komendę Uzupełnień Katowice na nazwisko Wilhelm Jamrozy, Szopienice, Piastowska 3.

Unieważnia się skradzioną kartę rejestracyjną wystawioną przez Rejonową Komendę Uzupełnień Sosnowiec na nazwisko *Karch Józef,* fabryka maszyn rolniczych „Pionier" w Strzelcach. 298

Unieważnia się zagubiony dowód tożsamości konia wystawiony przez Starostwo Będzin na nazwisko *Maria Stodółkiewicz,* zamieszkała Będzin, Kolejowa 21. 299

Unieważnia się skradzione świadectwo gimn. ogólnokształcącego w Warszawie na nazwisko Bąk Alfred, zamieszkały w Strzemieszycach. 300

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną na samochód osobowy „Opel" nr. rejestr. A. 68412 nr. siln. 3712174 nr. podwozia 237-63525, wystawiona przez Wojewódzki Urząd Samochodowy Katowice, na Trybunę Robotniczą w Katowicach. 301

Unieważnia się zagubione zaświadczenie rejestracyjne na samochód ciężarowy „Opel" Nr. Pr. 6741, Nr silnika 25394, Nr podwozia 65686 wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach na Państwowe Zjednoczenie Przemysłu Piwowarsko-Słodowniczego w Zabrzu. 303

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 214, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJĘ: Dr. Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360,— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4,— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 16,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego), Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54
R 15004